

Újpest-Belsőváros

2008. 01. 13.

Az imahét zárónapja

Juhász Emília

A gyülekezet válaszol 1.: ÉNEKBEN ÉS IMÁDSÁGBAN

Olvasandó (lectio): Zsolt 95

Alapige (textus): Ef 5, 18b-20

...teljetek meg Lélekkel, mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, hogy a Te dicséretedre hívsz most bennünket, hogy jöjjünk, boruljunk le Előtted, figyeljünk Rád, mert Te akarsz most is szólni hozzánk. Köszönjük, hogy Te vagy a jó pásztor, és mi lehetünk a Te juhaid, akiket terelgetni akarsz igéiddel, akiket táplálni szeretnél, és vezetni. Köszönjük ezt Neked. Bocsásd meg, Urunk, hogy ha nem így éltük meg az elmúlt hetünket, hogy ha nem Te voltál a vezetőnk, hogy ha nem a Te szavadra hallgattunk, hanem a magunk feje, a magunk indulatai alapján mentünk jobbra is, meg balra is, csak éppen nem Neked szolgáltunk, és nem Téged dicsértünk. Bocsásd meg ezt, Urunk, és segíts most egyedül Rád figyelni. Hadd tudjunk elcsendesedni Előtted, hogy Te szólíts meg, Te szólalj meg Szentlelked által. Urunk, Lelkedet is kérjük,

hogy munkálkodjon, hiszen minden más hasztalan, ha Te nem munkálkodsz általa.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Istentiszteletről szólnak ez év első vasárnapi igéi, arról, hogy mi is az istentisztelet, hogy abban Isten szól hozzánk, szólít meg minket az igehirdetésen és az áldáson keresztül. De olyan jó, hogy az istentisztelet ugyanakkor élő kapcsolat is az Isten, és ember között, amiben nem csak ő szól, bár ez is óriási dolog, hogy hozzánk porszem emberkéhez így lealázkodik az Isten, hanem szavára mi is válaszolhatunk. A választ azonban mindig megelőzi valami.

A héten feltettek nekem egy kérdést. Arra gondoltam, hogy igazából erre nem is tudom a választ, sőt magamtól nem is fogom tudni megadni a helyes választ, csak hogyha valami bennem történik, egész konkrétan az amiről itt ír is az ige. Ezért kezdtem ezzel az igeverssel: *Teljesedjete be Szentlélekkel*. Akkor tudok jó választ adni erre a kérdésre – de ez már mindannyiunkra érvényes –, az Isten kérdésére, hogyha előtte ez a csoda megtörténik, hogy Isten adja nekünk Szentlelkét. Mert Lélek nélkül nem tudunk jól válaszolni Istennek, Lélek nélkül nem tudunk jól imádkozni, de még szívből énekelni sem. (vö. Ef 5,19-20)

Mielőtt még arról lenne szó, hogy mi is az az imádság, és Istennek tetsző ének, az egész alapjáról legyen szó, vagyis hogy **mit is jelent a Lélekkel való beteljesedés?**

Minden hívő ember, aki Jézus Krisztusban van, rendelkezik a Szentlélekkel, vagy pontosabban fogalmazva, a Szentlélek rendelkezik vele, vesz lakozást a szívében. A Szentlélek végzi a maga jó munkáját benne. Így tudunk egyáltalán figyelni az Isten szavára és megérteni azt. Szentlélek segítségével nélkül nem megy. A Lélek munkálkodik a szívből, ezért a hívő ember képes betölteni a maga szerepét Isten tervében. Anélkül kapjuk, hogy előzetesen bármilyen feltételnek meg kellene, hogy feleljünk, mert kegyelemből kapjuk, ami nem tőlünk van. Nem tudunk megdolgozni érte vagy kiimádkozni az Istentől.

Itt viszont a beteljesedésről van szó, mégpedig ez parancsként hangzik el Pál apostol levelében. Azzal a képpel tudnám érzékeltetni, hogy az autó is benzinnel vagy valamilyen más üzemanyaggal megy, amit folyamatosan tankolni kell bele, ha haladni szeretnék vele. Álló autóhoz

nincs erre szükség, de ha haladni akarok, akkor feltétlenül tankolnom kell. Odamegyek Istenhez, és egyszerűen kérem, hogy töltsön meg.

Ahhoz, hogy új legyen a szívem tartalma, a **régitől búcsút is kell vennem**. Megvallani és elvetni a bűneimet, vagy ahogyan más helyen fogalmaz az Ige, levetnem a régi embert, és felöltözöm az újat. (vö. Ef 4,22-24) Engedjük, hogy Krisztus vonjon minket egészen ellenőrzése alá, vezessen, formáljon, szeressen, legyen az őrizőnk.

Krisztus szava lakozzon bennünk. (vö. Kol 3,16) Tehát, amikor olvasom és hallgatom az Igét, azt nem úgy teszem, hogy szívem közben egy átjáróház, amibe ki- és bejárhatnak a gondolatok, hanem az Igének lakozást engedek, hiszen ezek az igék formálják majd az imádság, az ének indulatait és szavait is. Amikor hallgatom az Igét, engedek neki, gondolkodom rajta. Közben azért nem érezzük magunkat beérkezetteknek, hanem tudatában maradunk elveszett, bűnös voltunknak, semmit sem találunk magunkban, amire büszkék lennénk, viszont egyre inkább rácsodálkozunk Krisztus hatalmára, arra, hogy mennyire Ő munkálkodik mindenben, és mindenek által. Áthangolódik a szívünk egésze, ráhangolódik Isten akaratára. Isten Szentlelke nyitja meg a szánkat, és tágítja ki a szívünket, hogy ami belül történik, azt másokkal is tudjam közölni.

Először tehát teljeseadjünk be Szentlélekkel – a többi ennek a folytatása lesz. Mert akkor tele lesz a szívünk, olyannyira, hogy tartalma nem fér meg benne. Ki kell, hogy jöjjön és akkor az ember elkezd énekelni vagy imádkozni, dicsérni az Istent.

Az Efézusi levél 19. verse olyan szépen felsorakoztatja az énekek fajtáit is. *Beszélgetvén egymás között zsoltárokból, dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak.* A teológián Máté János bácsi tanította nekünk az éneket. Ő azt mondta, hogy a legfontosabb teológiai tantárgy az ének, mert az összes többi úgyis meg fog szünni, elveszíti a jelentőségét, de énekelni a mennyben is fogunk, sőt ott még új énekek is fognak születni. (Jel 14,3; 15,3)

Tulajdonképpen az éneklés is az imádságnak egy formája. Hiszen ott van a 150 zsoltárunk: 150 imádság. A Krónikák első könyvében egyenesen azt olvassuk, hogy az ószövetségi templomi istentiszteleten hivatásos énekesek voltak, akiknek semmi más dolguk nem volt, csak az, hogy vezessék az éneklést, új énekeket írjanak, magasztalják az Istent éjjel és nappal. Az Újszövetségben is ott van az első gyülekezeti leírásnál, hogy: *Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel*

részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. (ApCsel 2,46-47)

A dicséretnek mindenhol helye volt. Ezért is van előbb, mint az imádság, mert mielőtt még kérnék Istentől bármit is, jó, ha rácsodálkozom az Ő nagyságára, ha gyönyörködöm benne. Ismerős Ige: *Gyönyörködjél az Úrban és megadja néked szíved kéréseit.* (Zsolt 37,4) Gyönyörködöm benne, hálát adok nagyságáért, szeretetéért, dicsérem őt. Miközben dicsérem őt, egyre nagyobbnak látom őt, és egyre kisebbnek saját magamat. A dicsőítésben magam fölé emelem az Istent, Ő növekedik, én meg alább szállok. (vö. Jn 3,30) Azt a tiszteletet adom meg neki, ami neki kijár. Szinte a szívembe is beárad a menny levegője, és másként fogom tudni hallgatni az ígét. Egy jó ének, amit tudok jól énekelni, rákészít az ige meghallására. Jól énekelni nem azt jelenti, hogy minden hang pontosan a helyén lesz, és senki sem énekel fals hangon, mert nem mindenkinek adatik meg a szép hang vagy a tiszta hallás. De mindenkinek megadatik, hogy dicsérje az Istent.

Lehet vitatkozni arról, hogy Istennek milyen zenei stílus tetszik. A régi énekek-e vagy az újak. Lehet-e őt a mai hangszerekkel, hangtechnikával dicsérni? Ezeket meg lehet jól különböztetni az emberi fülnek attól függően, ki milyen neveltetésben részesült vagy milyen az ízlése, egyik vagy másik irányzat tetszik-e neki. De úgy gondolom, hogy Isten nem eszerint válogat, és nem stílusok alapján hallgatja meg a mi énekeinket. Hanem ennél mélyebb szempontok alapján, hogy az ének szövege miről beszél, hogy annak mi a célja. Őt dicsőíti, az Ő nagyságát zengi-e? Vagy csak a hangunkat bömböltetjük – már bocsánat –, mert sajnos ilyet is el tudok képzelni, hogy énekünk nem más, mint tetszelgés.

Pál azt mondja: *mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak.* A szív szándéka a lényeges az éneklésben. Gyakran átéltem már azt a csodát, hogy egy ilyen ének átformálta a gondolataimat, segített azokat helyes irányba terelni, megvigasztalt, utat mutatott. Pedig nem tettem semmi különöset, csak énekelni kezdtem el. Igazából a dicsőítés az istentiszteleten kezdődik el, de folytatódik hálaadás formájában az imádságainkban és az életünkben is, hogy elkezdünk szent életet élni, amivel dicsőítjük az Istent, az emberek látják jócselekedeteinket és azáltal is dicsőíttetik Isten neve az emberek között. Amennyiben nincs folytatása a dicsőítésnek az életünkben, úgy kérdéses, hogy mi történt: semmi egyéb, mint egy kellemes élmény, hangulati aláfestés vagy időkitöltés. Ennél azért több az éneklés. Istentiszteleti liturgiánkban több ponton is megtehetjük, hogy énekkel fordulunk oda Istenhez.

Az imádságunk is válasz Istennek. Számtalan ígéret, igehely buzdít minket erre, hogy álljunk oda Isten elé és beszéljünk vele, öntsük ki a szívünket, mint a vizet a színe elé. Sőt, Isten egyenesen megjutalmazza azokat, akik Őt keresik, akik hozzá járulnak. Maga Jézus Krisztus is naponta gyakorolta, Istenhez fordult cselekedetei előtt, hálát adott. (vö. Jn 6,11; Jn 11,41) Így volt az Atyjával szoros egységben. Ezt több helyen így olvassuk az evangéliumokban. Ha Ő ezt így gyakorolta, mennyivel inkább szükségünk van rá nekünk is. De ne felejtsük el, hogy az imádságunk soha nem a mi produkciónk, még a lelkész produkciója sem. Szépen vagy csúnyán, hosszan vagy röviden, cizelláltan vagy egyszerű szavakkal? Annyira nem ez számít sem az imádságnál, sem az éneklésnél. Hanem az, hogy Lélek által legyen ez is. Ne én izzadjam ki azt az imádságot, hanem figyeljek a Lélek indítására, Ő mit szeretne, hogyan és mikor? Az imádság tőle indul ki és hozzá tér vissza. Mert egyedül az a döntő, nem a szükség, és nem az, hogy én mit látok jónak.

Ez az ige szempontokat is ad az imádsághoz: *Adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.* Ez a hálaadó imádság sem alkalmanként van, hanem mindenkor, tehát folyamatosan, nemcsak a jó dolgokért, hanem ezek szerint mindenért. Nem jelenti azt, hogy nem kérhetünk, hanem arra irányítja a figyelmünket, hogy mi a lényeg: nem az, hogy személyes kívánságainkra adja Isten az áldását, vágyainkat töltse be (mert gyakran bizony jaj nekünk, ha megteszi). Hanem hogy imádságban is keressük az Ő országát, akaratát.

Azt olvastam az imádságról, hogy mindenkinek olyan az élete, amilyenek az imádságai. Aki jól imádkozik, az jól él, aki rosszul imádkozik, az rosszul él, s aki nem imádkozik az nem is él. Jó lenne megtanulnunk jól imádkozni. A tanítványok is erre kérték Mesterüket és Jézus ekkor tanította meg őket a mintaimádságra, a Miatyánkra. (Lk 11,1-4) Amikor az istentiszteleten imádkozunk, nem csupán a lelkész szavait ismételjük meg automatikusan, hanem a gyülekezettel együtt fordulunk oda Jézus nevében az Atyához. Az az egyetlen reménységünk, hogy Ő meghallgatja az imáinkat. Az együtt elmondott ámennel erősítjük meg az elmondottakat. Amikor az egész gyülekezet imádkozik, abban hatalmas erő van, onnan áldás árad szét. Gyakoroljuk most ezt közösen!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, először is hadd kérjük a Te megelevenítő Szentlelkedet, hiszen ha Te meg nem elevenítesz minket, akkor halottak vagyunk a bűneinkben. Ha Te nem jössz közel hozzánk, mi csak nagyon távolra tudunk menni magunktól, a kárhozatba és a halálba. Köszönjük szeretetedet, amivel közelítesz, s köszönjük, hogy beteljesedhetünk Lélekkel. Hogy ez nem olyan kívánság, ami elérhetetlen, mert te tudod megcselekedni ezt mindegyikünk életében. Bocsásd meg, Urunk, hogy annyi gátja van ennek, hogy ott van a régi, ami lehúz. Ott vannak a bűneink, ott van a múltunk. Urunk, Istenünk, Te tisztogasd meg a szívünket! Add, hogy az úrvacsorára való készülés is ilyen megtisztulás lehessen. Köszönjük, Urunk, hogy te tudsz bennünket megtanítani imádkozni és énekelni igazán, örömmel és tiszta szívvel. Hogy adod a Te Lelkedet. Kérjük is ezt, hogy formálja a mi csendben elmondott imádságainkat is, hogy azok ne magunk körül forogjanak, hanem Rád tekintsenek. Rád tudjunk tekinteni, és tudjunk Téged dicsérni és magasztalni, hiszen méltó vagy erre. Urunk, eléd visszük azokat, akik fájdalomban vagy gyászban vannak, te légy velük, és vigasztald, erősítsd őket. Eléd visszük a mi örömeinket is, hiszen Te tudod azokat megszentelni, és igazán akkor örömök, ha azt Te is annak látod, és tartod, ha Tőled jönnek. Urunk, Te adj nekünk az életünkben tisztánlátást. Imádkozunk, Urunk, egyházunkért, országunkért, országunk vezetőiért, könyörülj rajtuk. Könyörülj, hogy ne a maguk kívánságai szerint forgassák a szavakat, hanem csendesítsd le őket. Te tudsz csodát tenni, hogy úgy forgolódjanak az ő tisztükben, hogy az ország épüljön. Urunk, Istenünk, áldd meg most a mi csendben elmondott imádságainkat is.

Ámen.